

Til : Justis og beredskapsdepartementet - Ref.: 14/7056

Fra : Tor Kragh Fosse

Høringsuttalelse - Forslag til lov og forskriftsendringer

”Endringer i utlendingsloven og utlendingsforskriften - hevet botidskrav for permanent oppholdstillatelse mv. - endringer i statsborgerloven”

Forslag til justering av vilkår for permanent oppholdstillatelse for ektefeller av norske statsborgere med lengre arbeidsoppdrag, virksomhet og opphold i utlandet.

1. Verdien av norske statsborgeres bidrag gjennom deres virksomhet i utlandet

Et betydelig antall norske statsborgere velger i perioder av livet å jobbe og bo i andre land og kulturer. Disse utgjør for stat, samfunn, organisasjons- og næringsliv en vesentlig ressursgruppe.

Ved å påta seg internasjonale oppdrag eller drive næringsvirksomhet i utlandet, bidrar norske borgere som helt nødvendige ressurser og utgjør en klar forutsetning for å øke og sikre norsk eksport, handel, bistand, utvikling, sikkerhet og samkvem med utlandet.

Denne gruppen kan trygt sees på som ”ambassadører” for Norge som nasjon og uten å ha disse ressursene på plass, er det ikke mulig å verken møte, beholde eller utvikle våre klare felles ambisjoner om et økt ”fotavtrykk” på den internasjonale arenaen.

I tillegg til norske statsborgere som over lengre tidsrom oppholder seg i utlandet, for å enten drive aktiv næringsvirksomhet eller har lengre arbeidsoppdrag for internasjonale organisasjoner og selskaper, kan man eksempelvis i samme kategori inkludere norske offentlige ansatte, militært ansatt personell, politi, ansatte i utenriktjenesten, ansatte i norske eller internasjonale bistandsorganisasjoner, forskere, lærere, helsepersonell, samt journalister og presse-ansatte. Dette er alle eksempler på norske spesialister som jevnlig og på bred basis rekrutteres for å jobbe og bo i utlandet.

Alle disse kategoriene utgjør en helhet som representerer en vesentlig forutsetning for å kontinuerlig å utvikle Norges interaksjon med det internasjonale samfunn.

Norske myndigheter har uttrykt et ønske og en klar vilje til på best mulig måte å tilrettelegge for internasjonal virksomhet.

I mange tilfeller danner internasjonal erfaring gjennom utenlandsopphold en klar forutsetning for videre utvikling og karrierevei. Man ser mange eksempler på at nordmenn, som tidligere har bygget opp solid arbeidserfaring gjennom utenlandsopphold, gjentagne ganger blir rekruttert inn i nye roller i utlandet.

Med basis i opparbeidet erfaring fra arbeidsforhold for norske myndigheter, selskaper eller organisasjoner, velger også mange på nytt å oppholde seg utenlands i lengre perioder for å etablere eller utvikle virksomhet for norske, utenlandske eller internasjonale selskap eller organisasjoner.

2. Intensjonen bak endringer i lovverk basert på inngått avtale mellom regjeringspartiene, KRF og Venstre

De foreslåtte endringene i utlendingsloven, utlendingsforskriften og statsborgerloven, er klart definert i avtalen som i fjor ble fremforhandlet og signert av regjeringspartiene, KRF og Venstre.

Her gjengis avtaleteksten under punkt *F: Familieetablering/familiegjenforening, Punkt 11.:*

11. Heve kravet om botid for permanent oppholdstillatelse fra tre år til fem år. Gjennomgå reglene knyttet til personer som opplever mishandling.

Gjennomføringspunkt:

1. Utlendingsloven § 62, første ledd endres slik (endringer i kursiv):

«En utlending som de siste *fem* årene har oppholdt seg i riket med midlertidig oppholdstillatelse som danner grunnlag for permanent oppholdstillatelse, har etter søknad rett til permanent oppholdstillatelse dersom

- a) utlendingen de siste *fem* årene ikke har oppholdt seg utenfor riket mer enn syv måneder til sammen,**
- b) utlendingen fortsatt oppfyller vilkårene for en midlertidig oppholdstillatelse som danner grunnlag for permanent oppholdstillatelse,**
- c) det ikke foreligger forhold som nevnt i § 66, og**
- d) utlendingen har gjennomført pliktig norskopplæring i henhold til introduksjonsloven.»**

2. For å motvirke ev. negative virkninger av et hevet botidskrav, særlig for dem som opplever mishandling i familielivet, gjennomgås reglene i utlendingsloven og -forskriften for å finne avbøtende tiltak.

Det er verdt å merke seg at intensjonen med å heve krav om botid fra tre til fem år, samt innskrenkning av tillatt tid utlendingen kan oppholde seg utenfor riket, primært er knyttet til fokus på personer som opplever mishandling i relasjoner.

Kategorien utlendinger som er omhandlet i denne høringsuttalelsen kan med all rimelighet ikke betraktes å være spesielt i faresonen for mishandling i relasjoner. Det kan i forhold til denne spesifikke gruppen vanskelig sees noen rimelige grunner til at både krav om økt botid til 5 år og vesentlig reduksjon av tillatt opphold utenfor riket, vil gi noen form for positive menneskelige eller samfunnsmessige utslag. Snarere tvert imot.

Videre åpner punkt 2. i avtalen klart for avbøtende tiltak knyttet til hevet botidskrav.

Siden økte krav om botid og en vesentlig reduksjon av tillatt opphold utenfor riket gir åpenbare negative konsekvenser for den samme gruppen, anmodes det om at punkt 2. ovenfor blir tatt til anvendelse.

Intensjonen med å åpne regelverket for særskilt behandling av denne kategorien søkere om oppholdstillatelse, vil i så måte være å avbøte og fjerne uønskede hindringer for norske statsborgere med forutgående lengre opphold og arbeid og virksomhet i utlandet, når disse sammen med sine ektefeller ønsker å returnere til Norge for å bosette seg.

3. Definisjoner

Under betegnelsen "referanseperson", finnes ulike kategorier:

- a) Norske statsborgere med fast bopæl i riket som knytter kontakt, inngår et kjærlighetsforhold, eller formelt inngår ekteskap med en utenlandsk statsborger.
- b) Arbeidsinnvandrere eller studenter med oppholdstillatelse i riket som ønsker opphold i riket for familiemedlemmer.
- c) Norske statsborgere som er utflyttet fra riket og som er bosatt med fast bopæl i utlandet og som knytter kontakt, inngår et kjærlighetsforhold, eller formelt inngår ekteskap med en utenlandsk statsborger.
- d) Utlendinger med midlertidig eller permanent oppholdstillatelse, som enten inngår eller ønsker å inngå ekteskap med utlending.
I en betydelig andel av disse sakene vil søker om opphold være fra referansepersons tidligere hjemland eller dennes kulturkrets.
- e) Tidligere utlendinger med ervervet norsk statsborgerskap, som enten inngår eller ønsker å inngå ekteskap med utlending.
I en betydelig andel av disse sakene vil søker om opphold være fra referansepersons tidligere hjemland eller dennes kulturkrets.
- f) Norske statsborgere ansatt ved norsk utenriksstasjon som har utenlandsk statsborger som ektefelle eller samboer.
- g) Norske statsborgere i som i løpet av lengre utenlandsopphold, knyttet til internasjonale arbeidsoppdrag eller næringsvirksomhet i utlandet, har inngått ekteskap med utenlandsk statsborger.

En kan konkludere med at det er stor innbyrdes ulikhet innen de ovenstående kategoriene og at disse naturlig nok behandles ulikt med forankring i generelle rimelighetsbetraktninger, samt politiske, integreringsmessige, sikkerhetsmessige og humanitære årsaker. Å likebehandle de ulike gruppene i lov- og forskrifter, er verken av rimelighetshensyn eller andre overordnede hensyn forenelig med norske interesser, abmisjoner eller forpliktelser.

Det benyttes en rekke ulike betegnelser for å beskrive og definere de ulike kategorier søkere. Dette kan være "familieinnvandring", "familieetablering", "familiegjenforening"

For de siste to gruppene (f og g) vil betegnelsen "Familievidereføring" sannsynligvis være best dekkende.

4. Konsekvenser når norske statsborgere, som i lengre tidsrom har oppholdt seg i utlandet, for å enten drive aktiv næringsvirksomhet eller har lengre arbeidsoppdrag for internasjonale organisasjoner og selskaper, vil returnere til riket med utenlandsk ektefelle

Norske statsborgere i denne kategorien kommer fra alle alderskategorier. Noen bruker et arbeidsoppdrag i utlandet tidlig i arbeidslivet som en god plattform for videre karriere. Det er likevel en overvekt av de som allerede har jobbet mange år i Norge før de tar steget for å jobbe og bo utenlands. En vesentlig del av disse personene, vil naturlig nok også være i en livssituasjon der det er mer enn rimelig å forvente at en personlig relasjon med utenlandsk statsborger vil oppstå og derved lede til ekteskap.

Det er rimelig å anta at de fleste norske statsborgere som har inngått ekteskap med utlending under arbeidsforhold eller næringsvirksomhet i utlandet, vil ha til hensikt å senere returnere til riket med sin ektefelle.

Når disse som ektepar ønsker å returnere til Norge, for enten å jobbe og bo i en lengre periode eller for å etablere seg og bo på permanent basis, møtes betydelige problemer og begrensninger knyttet til både å fortsette et samliv med eksisterende ektefelle og å samtidig videreføre karriere eller næringsvei. Ektefelle må da stille seg i den lange køen og søke om oppholdstillatelse på eksakt lik linje og vilkår som par der søker eller dens forlovede eller ektefelle (referanseperson) i mange tilfeller verken har norsk statsborgerskap, klar norsk tilknytning eller en historie med et etablert samliv.

For en norsk statsborger som tidligere har inngått ekteskap med utenlandsk statsborger, vil søknadsprosessen for oppholdstillatelse og familiegjennforening arte seg som en lang tung vei å gå. Dette er nødvendigvis en konsekvens av både politiske og økonomiske prioriteringer og en administrativ prosess som er etablert for å sikre både den norske stat og det enkelte individ mot fremtidige problemer.

I henhold til UDIs nettsider er i skrivende stund behandlingstiden for ordinær søknad om oppholdstillatelse i familiegjennforeningssaker 13 måneder samt ytterligere 5 måneder dersom søker er gjenstand for en individuell vurdering av politiet. Dette utgjør totalt 18 måneder. I denne tiden må søker etter reglene oppholde seg i sitt hjemland eller annet land der vedkommende har lovlig opphold, arbeid eller virksomhet. Etter de samme reglene må den norske ektefellen samtidig bo og arbeide i Norge. Følgelig må ekteparet bo adskilt fra hverandre i påvente av innvilget oppholdstillatelse. Det er vanskelig å se noen rimelighet i å sette et ektepar med etablert samliv i en slik situasjon.

I tillegg til dette, utgjør de betydelige begrensningene knyttet til søknads- og innvilgelsestid, samt krav til kontinuerlig opphold i riket, at den norske statsborgeren over flere år i praksis vil ha svært begrensede muligheter til å ta nye oppdrag eller starte eller videreføre virksomhet internasjonalt.

Etter foreslåtte endringer av lover og forskrifter vil hele prosessen, fra ekteparet bestemmer seg til å søke om flytting til Norge og søknad om oppholdstillatelse innleveres, til søknad om permanent oppholdstillatelse kan påregnes innvilget, ta omlag 6 ½ år. Først etter disse årene vil den norske borgeren normalt kunne påregne å være tilgjengelig for eventuelt nye lengre utenlandsopphold knyttet til arbeidsoppdrag i statlig eller privat regi, egen næringsvirksomhet eller organisasjonsarbeid.

I tillegg er det ikke unaturlig å anta at ektefellen i fremtiden vil søke om norsk statsborgerskap etter at permanent oppholdstillatelse er innvilget. Den prosessen tar normalt 1 år. I slike tilfeller vil den totale tiden løpe til 7 ½ år før det ligger til rette for at nye utenlandsopphold kan skje.

En svært relevant problemstilling, som åpenbart skaper vesentlige barrierer for denne kategorien, er at det i mange internasjonalt rettede organisasjoner legges stor vekt på den enkeltes villighet eller

evne til å kunne ta utenlandsoppdrag. En klar begrensning i en persons mulighet til å påta seg slike nye oppgaver er langt ifra karriærefremmende.

I tillegg mister samfunnet gjennom disse årene tilgang til verdifulle og fleksible ressurser ved at disse over mange år i praksis er avskåret fra internasjonal virksomhet.

En norsk borger som påtar seg å reise utenlands for å arbeide og oppholde seg over flere år, vil som tidlige nevnt, ofte være i en livssituasjon der vedkommende ikke er i et ekteskap eller forhold. Det er ofte personer uten sterke personlige bindinger eller familiære forpliktelser som i utgangspunktet er best motivert og egnet for lengre opphold og oppdrag i utlandet.

Det er klart at i de mange tilfeller der norske borgere i utlandet finner seg en livsledsager i løpet av årene utenlands, ligger forholdene svært dårlig til rette for retur til riket med en eventuell utenlandsk livspartner.

For mange personer som har mye av sin bakgrunn og erfaring fra tjeneste og virke i utlandet, vil dette scenarioriet fort kunne fortone seg som et "yrkesforbud" og konsekvensen av retur til riket med utenlandsk ektefelle vil sannsynligvis lede til en betydelig dreining og mulig stagnasjon i vedkommendes karriere.

En kandidat som vurderer å reise utenlands over flere år, vil åpenbart nøye vurdere sin personlige livssituasjon og tillegge muligheter og avgrensninger stor vekt før et endelig valg tas.

Slike personer har ofte sterke personlige og faglige egenskaper og innehar en personlig "driv" som ligger utover det som er normalen. For den norske stat, samt internasjonalt rettet organisasjons- og næringsliv, er det ikke ønskelig at noen av de beste kandidatene til å løse oppgaver og utfordringer på den internasjonale arenaen, ender i en situasjon der nevnte begrensninger blir en viktig faktor til at de betakker seg for å reise utenlands.

Samfunnet er ikke tjent med at verdifulle ressurser, ender opp med betydelige personlige og yrkesmessige utfordringer og begrensninger når de etter å ha vært utenlands over tid, returnerer med utenlandsk ektefelle.

Det er i utgangspunktet knapphet på slike ressurser, og verdien av slike norske "ambassadører" er vesentlig for Norge.

5. Noen vesentlige praktiske konsekvenser av foreslått lov- og forskriftsendring

I en situasjon der utenlandsk borger er gift og lever utenlands sammen med norsk statsborger, og han / hun ønsker å bosette seg i riket etter ektefellens arbeidsforhold eller virksomhet i utlandet er avsluttet, - vil foreslåtte lovendring innebære følgende krav når retur til riket skal skje:

- a. Det er ikke anledning for ektefelle av norsk statsborger å søke om familiegjenforening fra Norge dersom søker har kommet til Norge på besøksvisum (type C) eller nasjonalt visum. Utlendinger som under slike vilkår gifter seg i Norge og ønsker å bosette seg i Norge sammen med sin ektefelle, må returnere til hjemlandet og derfra fremme søknad om familiegjenforening. Ektefellen må bli der og avvente innvilget oppholdstillatelse før vedkommende kan reise til Norge for å fortsette samlivet med sin norske ektefelle. Dette, kombinert med at den norske ektefellen må bo og arbeide i Norge for å oppfylle krav for innvilgelse av oppholdstillatelse for utenlandsk ektefelle, innebærer at aktuelle ektepar vil kunne ende opp med måtte leve adskilt i inntil 18 måneder i påvente av innvilget oppholdstillatelse. (se punkt c. nedenfor)

Lov og regelverk er åpenbart verken fokusert på eller harmonisert i den hensikt å understøtte denne gruppen.

- b. Etter dagens regler må den norske ektefellen, ved utenlandsk ektefelles søknadstidspunkt om oppholdstillatelse, dokumentere med likningsattest at hun / han har hatt en inntekt på minimum NOK 251 856 og tilsvarende inntekt i søknadsåret. Det må også sannsynliggjøres at hun / han kommer til å ha denne inntekten i minst et år framover.

Alternativt må ektefellen ha ligningsregistrert en fomue på over NOK 1 000 000 i de to foregående årene og samtidig dokumentere å oppebære en minimumsinntekt på NOK 251 856 ved søknadstidspunkt.

Det førstnevnte kravet kan medføre et vesentlig problem da det jo faktisk fordrer at det allerede er opparbeidet inntekt i riket forut for ektefelles søknad om oppholdstillatelse.

- c. Etter registrering av søknad hos UDI beregnes det 13 måneders behandlingstid før vedtak fattes og oppholdstillatelse kan gis. Dersom intervju og /eller undersøkelser må utføres av politiet, utgjør for tiden den totale behandlingstiden hele 18 måneder.

Det foreligger ikke noe offentlig tilgjengelig tallmateriale som beskriver omfanget av norske statsborgere med utenlandske ektefeller som blir berørt av disse problemstillingene, men uttalelser fra UDI underbygger at problemer eksisterer i en vesentlig grad. I tillegg vil HR-avdelinger i større selskap eller organisasjoner være godt kjent med problemstillingene.

6. Oppsummering

Med eksisterende og foreslåtte endringer til aktuelle lover og forskrifter, legger de nevnte forholdene betydelige og klart uønskede hindringer og begrensninger i veien for de aktuelle norske statsborgene og deres ektefeller.

I tillegg til at dette på det personlige plan nødvendigvis vil måtte oppleves som generelt urettferdig, utgjør slike begrensninger et vesentlig og svært lite ønskelig hinder som ikke er i tråd med verken myndighetenes intensjoner eller interesser samt klare behov innen næringsliv, offentlig virksomhet og organisasjoner.

Det bør være i myndighetenes interesse å hensynta og tilrettelegge for tilpassede og fleksible løsninger i lover og forskrifter for å avbøte dette.

Det er å håpe at de utfordringene som er tydeliggjort gjennom denne høringsuttalelsen ikke blir lagt til side av høringsinstanser, lovgivere og embedsverk med grunnlag i et ønske om å unngå å skape et skille mellom norske statsborgere og andre personer med ulik grad av tilknytning til riket som ønsker oppholdstillatelse for kommende eller eksisterende ektefeller.

Med bakgrunn i generelle rimelighetbetraktninger og hensyn til samfunnets interesser, bør heller ikke eventuelle kostnader knyttet til de administrative sidene av et tilpasset lov- og regelverk for denne gruppen føre til at avbøtende tilpasninger ikke hensyntas i foreslåtte endringer i utlendingsloven og utlendingsforskriften.

Det anføres i høringsnotatet (8.2.2) at; *”Europarådets konvensjon om statsborgerskap av 6. November 1997 artikkel 6 nr. 4 fastsetter at hver statspart skal lette adgangen for egne statsborgeres ektefeller til å erverve dens statsborgerskap. Ved innføring av ny statsborgerlov ble det imidlertid forutsatt at det for Norges del ikke følger noen forpliktelse av Europarådskonvensjonen til å lovfeste gunstigere regler for ektefeller enn de som følger av de ordinære ervervsvilkårene”.*

Dette er forøvrig et forhold som er hensyntatt i flere andre europeiske lands lovbestemmelser og forskrifter.

At det på det tidspunktet den nåværende statsborgerloven ble vedtatt, ikke ble tatt hensyn til målgruppen som spesielt omhandles i denne høringsuttalelsen, borger ikke for at dette er et område som igjen bør sees bort fra ved kommende endring av utlendingsloven med forskrifter.

Det finnes overordnede og tungtveiende grunner for å lette ulemper med å tilgodese denne gruppen søkere med en lavere terskel både for å få innvilget oppholdstillatelse, tid for opphold i riket som kan danne grunnlag for permanent oppholdstillatelse, samt utvidet rett til å oppholde seg utenfor riket før permanent oppholdstillatelse kan bli innvilget.

Ektefelle til norsk borger ansatt ved norsk utenriksstasjon har allerede en spesiell status i henhold til loven og gjennom foreliggende høringsnotat foreslås det gjennom lov og forskrift at det fortsatt legges betydelig til rette for at denne kategorien gis reduserte krav til opptjeningstid ved at tid for opphold i utlandet i tilknytning til norsk utenriksstasjon og opphold i riket samlet sett regnes som opptjeningstid. Av den samlede opptjeningstiden må minst ett år utgjøre opphold i riket.

Det er klart at den spesielle tilpasningen av lov og forskrift rettet mot denne kategorien er forankret i en klar politisk tanke og erkjennelse av at norske borgere ved utenriksstasjoner påtar seg og utfører verdifulle oppgaver for det norske samfunnet som gir grunn til å tilrettelegge for en noe forenklet retur til riket i de tilfeller der parforhold og ekteskap med utlending oppstår i tjenesten utenlands. En tilpasset lov- og regelverk for denne gruppen er åpenbart tiltenkt som et avbøtende tiltak, både for å minske ulemper for tjenestekvinner og menn i utenriksstjenesten, og for å unngå at begrensninger kan bli til hinder for rekruttering til utenriksstjenesten.

Fra en overordnet synspunkt kombinert med en generell rimelighetsbetraktning, er det riktig at lovgiver ser kategoriene "norsk borger ansatt ved norsk utenriksstasjon" og "norske statsborgere som over lengre tidsrom oppholder seg i utlandet, for å enten drive aktiv næringsvirksomhet eller har lengre arbeidsoppdrag for internasjonale organisasjoner og selskaper" i et samlet lys og derfor søker harmoniserte retningslinjer for disse gjennom endring av lover og forskrifter.

7. Konkrete forslag til forutsetninger og avbøtende tiltak for gruppen "utlending gift med norsk statsborger, som gjennom arbeidsforhold for den norske stat, norske eller internasjonale organisasjoner og selskap, og som i lengre periode begge har hatt opphold og levd sammen i utlandet"

Det foreslås å innta følgende gitte forutsetninger i ny lov og forskrift som regulerer søknad om oppholdstillatelse for utlendinger som tidligere har inngått ekteskap med norske statsborgere:

Utlending som har inngått lovlig ekteskap med norsk statsborger, som gjennom arbeidsforhold for den norske stat, norske eller internasjonale organisasjoner og selskap, og som i forutgående periode har hatt opphold og levd sammen i utlandet, kan etter søknad gis adgang til reduserte og tilpassede krav om tid for lovlig opphold i riket på midlertidig grunnlag som deretter vil danne basis for innvilging av permanent oppholdstillatelse.

Følgende forutsetninger fremsettes for å gi den aktuelle gruppen søkere vilkår som imøtegår myndighetenes klart uttrykte vilje til på best mulig måte tilrettelegge for norske borgeres aktive deltagelse i internasjonal virksomhet:

Det forutsettes at utlendingen og den norske statsborgeren ved søknadstidspunktet kan dokumentere:

- *at de har inngått ekteskap i perioden da de sammen har oppholdt seg i utlandet*
- *at søker og norsk ektefelle har vært lovlig gift i minimum 2 år*

- at de direkte forutgående for søknad har levd sammen som ektefolk i minimum 2 år.
- at den norske ektefelle har hatt et arbeidsforhold eller virksomhet i utlandet gjennom den aktuelle perioden
- at norsk ektefelles har evne til felles underhold ved felles retur og opphold i riket
- at søkers ektefelle må ha minimum 10 års forutgående statsborgerskap i riket

Det foreslås å innta følgende avbøtende tiltak i ny lov og forskrift som regulerer søknad om oppholdstillatelse for utlendinger som tidligere har inngått ekteskap med norske statsborgere:

- For utlending som har inngått lovlig ekteskap med norsk statsborger, som gjennom arbeidsforhold for den norske stat, norske eller internasjonale organisasjoner og selskap, og som i forutgående periode har hatt opphold og levd sammen i utlandet, og som oppfyller vilkårene nevnt over, foreslås det primært at det gis tilsvarende vilkår som for "ektefelle eller samboer til norsk borger ansatt ved norsk utenriksstasjon".

Ref. Følgende avsnitt i utlendingsforskriftens § 11-1. Rett til permanent oppholdstillatelse:

"Ektefelle eller samboer, jf. lovens § 40 og § 41, til norsk borger ansatt ved norsk utenriksstasjon, har rett til permanent oppholdstillatelse når utlendingens opphold i riket med tillatelse som kan danne grunnlag for permanent oppholdstillatelse, og opphold i utlandet i tilknytning til norsk utenriksstasjon, til sammen blir fire år. Minst ett år må være opphold i riket som nevnt. Det stilles ikke vilkår om gjennomført pliktig norskopplæring i henhold til introduksjonsloven. Permanent oppholdstillatelse gis fra vedtakstidspunktet."

Som et minimum bør en videreføring av dagens ordning med krav til botid og opphold i riket før permanent oppholdstillatelse og fremtidig norsk statsborgerskap kan erverves.

Ytterligere avbøtende tiltak og tilpasninger bør også vurderes.

- Det foreslås at i tilfeller der oppholdstillatelse er innvilget og opphold i Norge er påbegynt, kan utlendingen etter søknad innvilges avbrudd i pågående opphold. Slikt eller slike avbrudd i opphold i riket kan kun innvilges i tilfeller der den norske statsborgeren i en periode tar arbeid eller gjenopptar internasjonal virksomhet som gjør at totalt opphold i utlandet på inntil 3 år er påkrevet. Slik tid med opphold utenfor riket skal ikke regnes til fratrekk for gjeldende botidskrav etter forskriften.

8. AVSLUTNING

Myndighetene, samfunnet og næringslivet erkjenner at norske statsborgere som både påtar seg internasjonale arbeidsoppdrag og bidrar gjennom næringsvirksomhet i utlandet, utgjør en vesentlig forutsetning for å øke og sikre Norges eksport, handel, bistand, utvikling og samkvem med utlandet. Stortinget har uttrykt et ønske og en klar vilje til på best mulig måte å tilrettelegge for internasjonal virksomhet.

Det anmodes sterkt om at høringsinstanser og lovgiver hensyntar forholdene beskrevet i denne høringsuttalelsen og reflekterer dette ved å forenkle og forbedre krav som stilles til denne gruppen.

Bergen, 14. mai 2015

Tor Kragh Fosse

Epost: tkfo@live.no Mobil: +47 93008842